

Страни в главното производство

Жалбоподател: „ЧЕЗ Електро България“ АД (С-427/16), „Фронтекс Интереншънъл“ ЕАД (С-428/16)

Ответник: Йордан Коцев (С-427/16), Емил Янакиев (С-428/16)

Диспозитив

- 1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.
- 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 година относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт.
- 3) Член 78, първа алинея, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, по силата на която данъкът върху добавената стойност се счита за неразделна част от възнагражденията за регистрираните адвокати, ако в резултат на това тези възнаграждения подлежат на двойно облагане с данък върху добавената стойност.

⁽¹⁾ ОВ С 371, 10.10.2016 г.

Решение на Съда (шести състав) от 15 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Административен съд София-град — България) — „Енгъртеймънт България Систем“ ЕООД/ Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — София

(Дело С-507/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Директива 2006/112/ЕО — Член 168, буква а), член 169, буква а), член 214, параграф 1, букви г) и д) и членове 289 и 290 — Възможност за приспадане на дължимия или платен по получени доставки данък върху добавената стойност (ДДС) — Извършени доставки в други държави членки — Режим на освобождаване от данък в държавата членка, в която се упражнява право на приспадане)

(2018/С 022/18)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Енгъртеймънт България Систем“ ЕООД

Ответник: Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — София

Диспозитив

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с Директива 2009/162/ЕС на Съвета от 22 декември 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, съгласно което установено на територията на тази държава членка данъчнозадължено лице не може да приспада дължимия или платен в нея данък върху добавената стойност за услуги, получени от установени в други държави членки данъчнозадължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави членки, различни от държавата членка, в която е установено това данъчнозадължено лице, тъй като то е идентифицирано за целите на данъка върху добавената стойност в рамките на една от двете хипотези по член 214, параграф 1, съответно букви г) и д) от Директива 2006/112, изменена с Директива 2009/162. Член 168, буква а) и член 169, буква а) от Директива 2006/112, изменена с Директива 2009/162, обаче трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателство на държава членка, съгласно което установено на територията на тази държава членка данъчнозадължено лице, което се ползва в нея от режим на освобождаване от данък, не може да упражнява право на приспадане на дължимия или платен в тази държава данък върху добавената стойност за услуги, получени от установени в други държави членки данъчнозадължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави членки, различни от държавата членка, в която е установено това данъчнозадължено лице.

⁽¹⁾ ОВ С 441, 28.11.2016 г.

Решение на Съда (трети състав) от 23 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Tribunal Supremo — Испания) — Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González/Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Дело C-547/16) ⁽¹⁾

(Конкуренция — Член 101 ДФЕС — Споразумения между предприятия — Търговски отношения между оператори на бензиностанции и петролни предприятия — Дългосрочно споразумение за изключително снабдяване с горива — Решение, с което Европейската комисия обявява за задължителни поети от предприятие ангажименти — Степен, в която приетото от Комисията решение относно ангажиментите е задължително за националните съдилища — Член 9, параграф 1 и член 16, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003)

(2018/C 022/19)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González

Ответник: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Диспозитив

Член 16, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] трябва да се тълкува в смисъл, че прието от Европейската комисия на основание член 9, параграф 1 от този регламент решение относно ангажиментите, което засяга определени споразумения между предприятия, не е пречка националните съдилища да преценят дали посочените споразумения противоречат на правилата в областта на конкуренцията и ако се налага, да ги обявят за нищожни на основание член 101, параграф 2 ДФЕС.

⁽¹⁾ ОВ С 22, 23.1.2017 г.